

[Zahle.]

borgerlige Sager, som man personlig eller ved autoriseret Fuldmægtig havde udført i foregaaende Instans, samt som valgt Forsvarer for en tiltalt, som man havde været Forsvarer for i foregaaende Instans, saaledes at Møderetten gjaldt baade for appelindstævnte og for Appellanten. Naar Landsretssagførerne fik en saadan Adgang til at møde for Højesteret, vilde Højesteret gennem Landsretssagførernes normale Arbejde for Retten faa Lejlighed til at bedømme deres Dygtighed som procederende Sagførere, og den naturlige og rimelige Konsekvens deraf vilde blive, at man fra Højesterets Side lejlighedsvis gav de dygtigste Landsretssagførere et Vink om, at de vilde være velkomne, hvis de vilde procedere for Højesteret og forsøge at opfylde de Betingelser, som stilles for at blive Højesteretssagførere.

Dette vilde føre til, at vi i det hele fik en Ordning af vort Sagførervæsen, som er paakrævet baade af den almindelige Samfundsudvikling og navnlig af vort Erhvervslivs Udvikling — for øvrigt ogsaa af den Maade, hvorpaa Lovgivningsmagten arbejder under det parlamentariske System. Alt dette, baade Livets Mangfoldighed og den brogede Maade, hvorpaa Loven nødvendigvis maa skrives under det parlamentariske System, gør det meget vanskeligt at være fuldkommen inde i ethvert Lovgivningsspørgsmaal. Det er derfor naturligt, at vi kommer til det samme her, som man har i andre, socialt højtudviklede, Statssamfund, nemlig at have Sagførere, som er særlig procederende Sagførere, og andre, som hovedsagelig giver sig af med Formuebestyrelse, Bobehandling, sidder i Aktieselskabsbestyrelser og lignende. Naar altsaa under en saadan Ordning en Mand talte med den Sagfører, som var ham behjælpelig med hans Formues Bestyrelse, om, at en Proces forestod, og de var enige om, at den maatte de enten anlægge eller imødesee anlagt, maatte den formuebestyrende Sagfører henvise sin Klient til at henvende sig til en procederende Sagfører, hvorved han dog meget vel kunde have sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen, saaledes at de to Sagførere talte sammen om den. Dette er den naturlige og rigtige Udvikling af Sagførervæsenet, og den vilde komme ganske simpelt med Livets Udvikling, naar Lovgivningsmagten indførte en Ordning som den, jeg her har bragt i Forslag. Højesteretssagførerne vilde saa efterhaanden fremkomme paa den naturlige Maade, at det i Virkeligheden blev Højesteret, der udvalgte

dem mellem de procederende Landsretssagførere. Derfor har jeg ikke synderlig Interesse for, hvilke Regler man vilde opstille for deres Prøve, for den vilde mere blive en Formalitet. Højesteretssagførerne vilde da blive Toppen af de procederende Sagførere. Det er det, de burde være nu, og det, de burde have været altid. Det er efter min Mening i Virkeligheden et Misbrug af Højesteretssagførerne at benytte den Titel, de har faaet efter at have bestaaet Prøven ved Højesteret, til et Springbræt til meget hurtigt at blive de mest brugte Sagførere paa Formuebestyrelsens Omraade. Det, en Højesteretssagfører i Virkeligheden skulde være, var en Ekspert i Procedure.

Naar en Højesteretssagfører vilde holde sig strengt til, hvad han har opnaaet ved at have faaet Lov til at kalde sig Højesteretssagfører, maatte han føle sig som en Mand, der var æresforpligtet til i alt væsentligt at beskæftige sig med Procedure og ikke med andet og, om han havde Evner dertil, at gøre et videnskabeligt Arbejde indenfor dette sit specielle Omraade, i hvert Fald at erhverve den størst mulige og mest fuldendte Dygtighed paa dette Omraade og saa holde sig til det. Men naar vi nu ser, hvordan Højesteretssagførerne her i Landet er stillet — man kan jo blot slaa op i „den blaa Bog“ og se, hvad Højesteretssagførerne er —, vil man finde, at naar Højesteretssagførerne er kommet noget op i 40erne, naar de blot har været Højesteretssagførere en halv Snes Aar, er de optaget af saa mangfoldige Hverv af anden Beskaffenhed, at det er ganske klart, at selve Proceduren kun kan være dem en ret besværlig Bibeskæftigelse, som de i Virkeligheden hellere er fri for, naar de skal sige deres ærlige Mening. Der var for øvrigt en af mig højtattet Højesteretssagfører, som den Dag, jeg havde talt ved første Behandling af dette Lovforslag, blev interviewet af „Berlingske Tidende“, og han, der, saa vidt jeg ved, endnu er en Mand i 40erne, udtalte da meget karakteristisk til „Berlingske Tidende“, at det var ikke rigtigt at sige, at Højesteretssagførerne ikke brød sig om at procedere; efter hans Mening var de yngre Højesteretssagførere meget ivrige for at komme til at procedere — jeg kan ikke huske ordret, hvad han sagde, men jeg gengiver Meningen rigtigt. Tænk Dem, en Højesteretssagfører midt i 40erne taler allerede om de yngre — altsaa de yngre end han værende — Højesteretssagførere som Folk, der nok har Lyst til at procedere! Det er altsaa kun et ganske kort Spand af Aar, en Højesteretssagfører har Interesse for det i fremtrædende Grad. Saa snart som